

«Primer va ser Tolkien,
després va arribar Pullman
i ara és el torn de
Katherine Rundell».

MICHAEL MORPURGO

CRIATURES IMPOSSIBLES

KATHERINE
RUNDELL

Estrella Polar

KATHERINE RUNDELL

CRIATURES IMPOSSIBLES

Il·lustracions de Tomislav Tomić

Traducció de Lluís Delgado

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Impossible Creatures*

© del text: Katherine Rundell, 2023

© de les il·lustracions: Tomislav Tomić, 2023

Mapa de Virginia Allyn

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2024

ISBN: 978-84-1389-852-0

Dipòsit legal: B. 9.791-2024

Impress a Catalunya

El paper d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

EL PRINCIPI

Era un dia magnífic fins que se'l van intentar cruspír.

Era una criatura negra amb aspecte caní, però no s'assemblava gens a cap dels gossos que havia vist. Tenia unes dents llargues com el seu braç, i unes urpes capaces de partir un roure pel mig.

Per tot això, diu molt a favor d'en Christopher Forrester que, mitjançant la velocitat, l'enginy i el coratge, es negués a deixar-se menjar.

EL PRINCIPI, EN UN ALTRE LLOC

Era un dia magnífic fins que la van intentar assassinar.

Havia acabat el viatge, i la Mal tornava a casa volant des del bosc, amb els braços estesos, i el vent li fuetejava l'abric i li feia aletejar les vores.

La Mal Arvorian només podia volar quan bufava vent. Aquell dia el temps era idoni (corria una brisa de l'oest que feia olor de mar) i feia tot de voltes i giragonses a l'aire fred. L'abric volador era gruixut i li anava gran, i se l'havia de posar amb les mànigues doblegades quatre vegades. Quan bufava vent (no calia que fos fort, però sí que feia falta una mica d'aire) podia agafar les vores i obrir-lo, com si desplegués unes ales, i notava que la brisa l'enlairava.

Aquell dia havia sobrevolat capçades d'arbres, fregant les puntes de les branques amb les sabates, i després havia volat molt baix i havia fet que una bandada d'unicorns fugissin esperitats, dispersant-se.

A la cuina, la seva bestia Leonor havia rondinat en notar que tenia les mans fredes i li havia donat una tassa de cordial calent quan algú va picar a la porta.

Era l'assassí.

ARRIBADA

El dia abans de l'atac, en Christopher esperava el seu avi assegut en un banc davant la terminal de ferris. Havia viatjat tot sol des del pis del nord de Londres, a Escòcia, i tenia les cames enrampades i estava famolenc.

Un esquirol es va enfilear al banc d'un salt i el va observar. Se li va anar acostant ben a poc a poc, tremolós, fins que li va tocar el genoll amb els bigotis. Llavors se li va afegir un altre esquirol, i encara un altre, fins que en va tenir set de congregats al voltant dels peus.

Una dona que esperava a la parada de taxis es va girar cap a ell i el va mirar fixament.

—Com ho fa? —va preguntar a l'home del seu costat.

Un esquirol va anar corrent a arraulir-se a la punta de la sabata d'en Christopher. En Christopher va riure i l'esquirol se li va enfilear canyella amunt fins al genoll.

—Com anem? —va preguntar a l'animal—. Fa bon dia.

—Segur que els dona menjar —va raonar l'home, i tot seguit va alçar la veu i va dir a en Christopher—: No hauries de donar menjar als animals salvatges! Els pot fer mal a la panxa.

—Ja ho sé—va replicar en Christopher, i va fer un mig somriure—. No els dono res.

Els seus amics sempre feien broma i deien que, allà on anava, els animals el buscaven. Al carrer, els gats se li apropaven i se li passejaven al voltant dels turmells; al parc, els gossos li saltaven al damunt. Havien hagut d'interrompre algun partit de futbol perquè un petit comitè de guineus xisclaires havien intentat acostar-se-li; un altre dia, un grup de coloms insistents l'havien bombardejat amb vols rantsants durant una excursió escolar; i nedar als estanys oberts de Hampstead era gairebé impossible per a ell. El socorrista li havia ordenat sortir de l'aigua perquè l'arribada sobtada d'un esquadró de cignes feia xisclar els nens més petits.

En Christopher havia somrigut, havia fet un xiulet als cignes i se'ls havia endut fora de l'estany, a uns arbustos que hi havia a prop. Un cigne jove havia intentat posarse-li a l'espatlla i li havia esgarrapat la pell amb les potes palmades i unes ungles esmolades. Les marques que li havia deixat havien trigat mesos a desaparèixer, però no el preocupaven les cicatrius: sabia que l'atenció i l'amor dels animals no eren qüestions inofensives. Sovint implicaven una certa quantitat de sang.

—Deu tenir a veure amb l'olor que fa—aventurava el pare amb fredor, però en Christopher no havia notat mai que fes una olor significativament diferent de la dels altres nois de la seva edat. A més a més es rentava, tot i que no s'hi escarrassava gaire.

Quan era petit, aquell do havia estat la gran joia de la seva vida. A mesura que es va fer més gran, en seguia gaudint d'allò més, però va aprendre a ocultar-lo... perquè el seu pare el detestava. Els animals li provocaven una angoixa inexplicable.

—Fugiu d'aquí! —solia exclamar, i foragitava els gats, els ocells, i l'ocasional ratolí o rata al metro. En Christopher i el seu pare ja no anaven mai al camp perquè sempre hi havia una possibilitat minsa que les llebres l'empaitessin per les prades i les orenetes li volguessin fer el niu als cabells.

No sempre havia estat així. Abans de la mort de la seva mare, recordava un pare molt diferent. Els animals també anaven a veure la mare. Tenia una fotografia on sortien tots tres a Richmond Park envoltats de cérvols, i el pare reia amb en Christopher, encara nadó, enfilat a les espatlles. Malauradament, ella havia mort feia nou anys i el seu pare s'havia arronsat, com si li haguessin plantat un pes al damunt i l'estigués aixafant com un acordió cap avall i endins. Després d'allò, a casa tot semblava més petit, reduït i menys coratjós.

A la nit, però, en Christopher obria les finestres per deixar entrar els ocells. Es posava un sobretot llarg de llana de color blau marí i, de tant en tant, deixava que els pardals investiguessin dins les butxaques de pedaç. Si veia corbs, feia marrades per saludar-los, i els deixava que se li possessin al braç i a l'espatlla malgrat les ungles punxegudes. Els seus amics no se'n refiaven («Et trauran els ulls d'un cop de bec!»), però ell somreia i negava amb el cap.

—No. —Quan parlava prop dels animals la veu se li tornava més suau i més lleugera—. No em faran res —els assegurava, i era veritat. Quan estava amb ells, la cara li adoptava l'expressió d'un arc a punt de disparar: a punt, a l'espera.

Els corbs li duien botons platejats, clips de paper i monedes que ell perforava i enfilava amb un cordó de les

sabates per penjar-se-les al coll. A l'escola, alguns alumnes de l'últim curs es reien d'ell pel collar, però ell se'l posava igualment. Era una manera de dir que sempre seria lleial a les coses vives i salvatges.

Amb el temps, es va fer més gran i més alt (a la família tots eren alts i tenien unes cames esprimatxades i les mans esveltes) i va seguir esperant.

En Christopher no hauria pogut explicar què esperava: només anhelava, d'una manera que li cremava els pulmons i l'estómac, que a la vida hi hagués alguna cosa més que el que havia vist fins aleshores. Els animals semblaven una promesa.

(Tenia raó. Va ser una sorpresa que li va canviar la vida per sempre).

ARRIBADA, EN UN ALTRE LLOC

L'assassí va arribar en barca. Va venir sigil·losament, amb passes discretes i les mans netes com una patena. Va passar per davant d'un grup d'homes i dones que traginaven un carregament de peixos de foc amb el punyal amagat a la butxaca. Els pescadors es van girar en veure'l, però ell es va limitar a saludar-los acotant el cap un instant, i el van oblidar tan bon punt el van perdre de vista, justament com ell volia. Era un professional: havia passat anys perfeccionant l'art subtil de ser oblidable. No duia els cabells ni llargs ni curts, i portava les sabates enllustrades amb la lluentor exacta que no suscitava cap comentari. Tenia els ulls foscos i freds com el fons del mar, però mai no miraven res concret gaire temps. Fins que aquell dia tan bonic van mirar la Mal.

Vist en perspectiva, a l'assassí no li havia costat gens trobar-la. No és gaire difícil trobar la teva presa si et demanen que cacis una noia voladora i veus una nena, a sis metres de terra, entre una bandada de gavines. No era

gens habitual veure un humà volant. Ni tan sols a l'Arxi-pèlag.

Havien passat anys des que la Mal havia après a volar. Un vident ambulat li havia regalat l'abric volador poc després que nasqués. Ell li havia posat el nom i li havia deixat l'abric al costat dels peuetes. El vident va intentar seguir parlant per explicar el motiu pel qual havia donat l'abric a la Mal i no a una altra persona, però la casa estava de dol perquè la mare de la Mal no havia sobreviscut al part, i l'havien fet fora abruptament.

Així doncs, la Mal havia intentat enlairar-se per primera vegada sense consells ni instruccions. Els veïns més propers s'havien rigut d'ella en veure una nena petita colgada sota un abric que corria contra el vent, i la Mal s'havia posat vermella, però l'endemà s'havia llevat més d'hora perquè no la veiés ningú. Al principi, quan el vent deixava de bufar, sovint tocava el terra amb un cruixit d'ossos trencats. S'havia fracturat tots dos turmells en aterratges diferents; s'havia trencat un braç i s'havia torçat el dit petit enrere fins que li va tocar el canell. Una altra vegada, l'ungla del dit gros del peu se li havia tornat d'un interessant color negre verdós i li havia caigut. Tanmateix, ho havia seguit provant, una vegada i una altra, llepant-se la sang dels genolls esgarrinxats, enfilant-se als arbres i saltant des de la capçada.

I havia demostrat que els veïns s'equivocaven.

—No, ja ho faré jo —va dir quan el fill del veí es mofava d'ella—. Tu no en saps res.

En aquella època, caminava amb la barbata ben alta. Les persones eren complicades, i havia notat que cada cop era més esquerpa i més propensa a dir alguna cosa inapropiada i posar-se vermella com un tomàquet de cap

a peus, però el cel sí que tenia tot el sentit del món per a ella. A terra ferma podia ser intractable i maldestra, però quan volava, segons la gent de la zona, la Mal Arvorian era digna de veure.

Quan va fer els nou anys, ja havia après a planar per aterrar amb suavitat. Als deu, sabia aterrar de puntetes o amb un sol peu. Als dotze, s'enganxava la barbeta al pit, s'impulsava endavant i feia tombarelles a l'aire. Aquell matí de primavera volava per sobre el mar fregant l'aigua amb els peus descalços i les botes a les butxaques. L'esquitx de l'aigua li feia pessigolles als turmells i reia per la velocitat i de tan divertit com era.

L'assassí l'havia vigilada i havia fet un somriure desagradable.

La Mal només tenia permès volar al voltant del jardí o a través dels camps. La seva bestia Leonor s'hauria horroritzat si hagués sabut que la Mal anava tan lluny. Tanmateix, la seva bestia li prohibia una llista de coses immensa, llarga com un llibre, i no podia obeir-la en tot.

—És que no em puc quedar a casa asseguda en una cadira tot el dia —havia explicat a en Gelifen—. Així és com la gent s'acaba convertint en pedra.

Així doncs, com que tenia prohibit tallar-se els cabells ella sola, s'havia fet el serrell amb les tises de les ungles. Li va quedar una mica erràtic i semblava que l'hi hagués fet un borratxo, però a ella li agradava, i s'havia refet la trena incorporant-hi un fil daurat que havia estirat d'un tovalló brodat per fer-la més original. Com que li havien prohibit anar al bosc, hi anava volant a la llum apagada de l'alba, abans no es despertava la Leonor. Es moria de ganes de conèixer les ratatoskr, que semblaven esquirols, i gradualment va poder començar a parlar amb elles i a

sentir els rumors que feien circular. A canvi, ella els explicava alguna història, com ara com havia trobat en Gelifen (un ou que la marea va arrossegar prop de la costa: «Em vaig ficar totalment vestida entre les ones per rescatar-lo i el vaig incubar al meu llit. Ara dorm al meu coixí»), i després va sentir que una jove ratatoskr ho explicava a una altra amb xisclets aguts («Va nedar fins que va ser a mig camí de Lithia, de debò, i anava amb un vestit de nit; i es va haver de barallar amb una nereida per aconseguir-ho, de debò»).

Passava hores corrent entre els arbres amb en Gelifen, buscant unicorns i atipant-se de baies d'aigua. Havia vist una família d'al-mi'rajós corrent pel sotabosc il·luminat per clapes de llum solar, i un rastre de brots recents de gespa marcava el camí que havien seguit. Una vegada l'havia mossegada un afanc (va ser culpa seva i la Leonor la va renyar per acostar-se-li més del compte), la ferida se li va infectar i la bestia havia hagut de seure al seu costat durant set nits seguides. I malgrat tot, tan bon punt l'havien deixat sortir del llit, havia tornat al bosc. Hi havia de fer feina.

Sobretot, però, tenia el cel. Si, com passava de tant en tant, algú al poble brandava el cap i li deia que era una petita endimoniada i una càrrega per a l'anciana, la Mal fulminava aquella persona amb la mirada, es posava tota vermella i corria a refugiar-se en el vol.

El cel era la llibertat de la Mal. Orientava el cos per enlairar-se a través dels núvols i s'elevava més i més entre aquelles taques blanques. Llavors badava la boca i treia la llengua, i tornava a terra ferma xopa, amb les galtes vermelles i victoriosa. Ella ho anomenava «menjar núvols». N'hi havia que feien gustos diferents; cada tonali-

tat de gris i de blanc tenia el seu gust i la seva temperatura. Com que en Gelifen encara no podia volar al seu costat, se'l ficava dins el jersei i ell treia el cap bequerut per sobre el coll de llana blava.

Amb els anys, un grapat de persones havien sospitat que aquella noia era especial en algun sentit. N'hi havia que ho pensaven amb una espurna de gelosia pels seus fills, i d'altres que ho feien amb entusiasme i amb alegria. Fos com fos, tothom estava molt atrafegat i, en general, ningú no deia res i tots la deixaven córrer, menjar i volar.

Excepte, aquell dia, l'assassí.